Lieta Nr. 1A68044520
Nr. 1A-0065-21/19
ECLI:LV:RPPT:2021:0531.1A68044520.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2021. gada 31. maijā

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa,
tiesnese S.Groza,
rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2020. gada 29. jūlija lēmumu Nr. /numurs/.

Aprakstošā daļa

2020. gada 21. jūnijā sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr./numurs/ par Ministru kabineta 2015. gada 2. jūnija noteikumu Nr. 279 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 121.4. apakšpunkta prasību neievērošanu, pārkāpumu kvalificējot atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{10} panta piektās daļas 6.punktam un uzliekot naudas sodu 40 EUR apmērā.

Ar Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka (turpmāk arī – Iestādes) 2020. gada 29. jūlija lēmumu Nr. /numurs/ nolemts atcelt daļā 2020. gada 21. jūnija administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr./numurs/ par administratīvā soda piemērošanu transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam) un saukt pie administratīvās atbildības atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{10} panta piektās daļas 6. punktam transportlīdzekļa vadītāju – /pers. A/ (turpmāk arī – Sūdzības iesniedzējs), piemērojot naudas sodu 40 EUR apmērā.

Lēmumā norādīts, ka lietā sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums par to, ka 2020. gada 21. jūnijā plkst. 9.12 Stendes ielā /numurs/, Rīgā transportlīdzeklis /TL marka/ ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ (turpmāk – Transportlīdzeklis) tika novietots stāvēšanai vietā, kur attālums starp brauktuves malu un apturēto transportlīdzekli ir mazāks par trīs metriem (2,10 m), neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 121.4. apakšpunkta prasības, kas noteic, ja ar ceļa zīmēm vai ceļa apzīmējumiem nav noteikts citādi, apstāties un stāvēt aizliegts vietās, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju, sadalošo joslu vai pretējo brauktuves malu un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par trīs metriem. Līdz ar to sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr./numurs/ par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{10} panta piektās daļas 6. punktā paredzētu pārkāpumu, uzliekot naudas sodu 40 EUR apmērā.

Ceļu satiksmes likuma 19. panta pirmajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Pašvaldības policijas darbinieki notikuma vieta ierādās pēc tā, kā 2020. gada 21. jūnijā plkst. 8.46 ar mobilās lietotnes starpniecību tika saņemtas sūdzības par to, ka Stendes ielā /numurs/, Rīgā transportlīdzeklis novietots stāvēšanai, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumus.

No lietā gūtajiem pierādījumiem, tostarp administratīvā pārkāpuma protokola-lēmuma, elektroniskā notikumu žurnāla izdrukas, notikuma video/audio ieraksta, notikuma vietas fotoattēliem konstatējams, ka Transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai administratīvā pārkāpuma protokolā-lēmumā norādītajā laikā un vietā, kur attālums starp pretējo brauktuves malu un apturēto Transportlīdzekli ir 2,10 metri.

Lēmumā, atsaucoties uz Ceļu satiksmes likuma 19., 43.^{2} pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243. pantu, norādīts, ka konkrētajā gadījumā nav konstatēts, ka administratīvā pārkāpuma protokolā-lēmumā norādītajā vietā un laikā bija mainīta ceļu satiksmes organizācija, kas atļautu novietot Transportlīdzekli stāvēšanai, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 121.4. apakšpunkta prasības.

Tiesu praksē līdzīgos gadījumos ir atzīts, ka situācijā, kad vadītājs nolēmis novietot transportlīdzekli stāvēšanai konkrētā vietā, vadītājam ir jāpārliecinās par ceļu satiksmes režīmu konkrētajā vietā. Jebkuram transportlīdzekļa vadītājam, novietojot stāvēšanai transportlīdzekli, neatkarīgi no savas rīcības motīviem, ir pienākums pārliecināties par transportlīdzekļu stāvēšanas režīmu konkrētajā ceļa posmā *(skat. Administratīvas apgabaltiesas 2013. gada 12. septembra spriedums lieta Nr. 142183311. Pieejams: https://manas.tiesas.lv/eTiesasMvc/lv/nolemumi)*.

Lietas izskatīšanas gaitā nav konstatēti minētā kodeksa 239. pantā noteiktie apstākļi, kas nepieļauj lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

Lēmumā, atsaucoties uz Ceļu satiksmes likuma 43.^{2} pantu, norādīts, ka lietā ir iesniegti pierādījumi par personu, kura lietā apskatāmā pārkāpuma izdarīšanas brīdī bija Transportlīdzekļa vadītājs, proti, Sūdzības iesniedzējs.

Līdz ar to Lēmumā nolemts atcelt daļā 2020. gada 21. jūnija administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr./numurs/ par administratīvā soda piemērošanu transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam) un saukt pie administratīvās atbildības atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{10} panta piektās daļas 6. punktam transportlīdzekļa vadītāju – Sūdzības iesniedzēju, piemērojot naudas sodu 40 EUR apmērā.

Par minēto Lēmumu Sūdzības iesniedzējs iesniedzis sūdzību un lūdz atcelt šo Lēmumu.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka nepiekrīt Iestādes Lēmumam un to apstrīd. Atsaucoties uz Ceļu satiksmes likuma 1. panta 3. punktu, Ceļu satiksmes noteikumu 2.8. apakšpunktu, Sūdzības iesniedzējs norāda, ka normatīvajos aktos nav norādīta „pagalms" definīcija, tomēr šī jēdziena skaidrojums izriet no Ceļu satiksmes noteikumos ietvertā definējuma „galvenais ceļš" un minēto noteikumu 65. punktā ietvertā regulējuma, kas noteic, ka, izbraucot no blakusteritorijām (pagalmiem, stāvvietām, degvielas uzpildes stacijām, uzņēmumiem u.tml.), transportlīdzekļa vadītājam jādod ceļš gājējiem un citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, kas virzās pa ceļu. Līdz ar to konkrētajā gadījumā, novietojot stāvēšanai Transportlīdzekli daudzdzīvokļu māju pagalmā, šī vieta nav vērtējama kā ceļš. Līdz ar to ir piemērojamas Ceļu satiksmes noteikumu 13. nodaļā „Ceļu satiksme dzīvojamās zonās" regulējums, kurā ietvertas 141. punkts noteic, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās ir atļauta tikai speciāli paredzētās vietās. Ja tādu stāvvietu nav, vai, ja tās ir aizņemtas, - transportlīdzekļu stāvēšana ir atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu. Savukārt šo noteikumu 121.4. apakšpunktā noteiktā tiesību norma ir ietverta Ceļu satiksmes noteikumu 11. nodaļā „Apstāšanās un stāvēšana". Attiecībā

uz apstāšanos un stāvēšanu pastāv atšķirīgs regulējums, kas atkarīgs no tā, vai tā ir brauktuve vai teritorija, kurā pastāv dzīvojamās zonas satiksmes regulējums. Attiecībā uz transportlīdzekļu stāvēšanu daudzdzīvokļu māju pagalmos nav attiecināms vispārējais Ceļu satiksmes noteikumu regulējums (121.4. apakšpunkts), bet gan šo noteikumu 141. punkts, kas ir speciālā norma. Iebraucamais ceļus uz dzīvojamo māju Stendes ielā /numurs/, Rīgā pagalmu atrodas tieši blakām asfaltētam laukumam, kur stāvēšanai tika novietots Transportlīdzeklis. Līdz ar to šajā gadījumā nav konstatējams Ceļu satiksmes noteikumu 141. punkta pārkāpums. Lietā nav konstatējams pamats saukšanai pie administratīvās atbildības atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10] panta piektās daļas 6. punktam.

Ņemot vērā šos apstākļus un argumentus, Sūdzības iesniedzējs lūdz atcelt Lēmumu un izbeigt lietu.

Tiesā saņemti Iestādes rakstveida paskaidrojumi, kuros uzturēta Lēmumā norādītā argumentācija un papildus, atsaucoties uz Ceļu satiksmes likuma 1. panta 3. punktu, norādīts, ka no notikuma vietas fotoattēliem un videoieraksta secināms, ka ēkas Stendes ielā /numurs/, Rīgā pagalmā ir izbūvēta bruģēta brauktuve. No minētā izriet, ka ēkas pagalmā ir ceļš, un apstāklis, ka ēkas pagalms tiek uzskatīts par vienu no blakusteritorijas veidiem, neizslēdz to, ka pagalmā var būt ceļš.

Atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 1. panta 6. punktam, 2. panta 1. punktam, ceļu satiksmes regulējuma publiski tiesiskais raksturs nozīmē, ka ceļu satiksmi regulējošo tiesību normu saistošais spēks nav atkarīgs no teritorijas, kurā noris satiksme, tiesiskā statusa un privātpersonas noteikts ceļu satiksmes regulējums administratīvā pārkāpuma vietā nevar būt saistošs citiem ceļu satiksmes dalībniekiem. Minētās tiesību normas darbojas visā Latvijas teritorijā, neatkarīgi no īpašuma veida vai mājas apsaimniekotāju, kopīpašnieku savstarpējas vienošanās. Ja persona vada transportlīdzekli, tā pakļaujas ceļu satiksmes likuma un Ceļu satiksmes noteikumu prasībām, nevis mājas iedzīvotāju vai daudzdzīvokļu mājas kopīpašnieku prasībām vai norādījumiem, kā pareizi būtu jāpiedalās ceļu satiksmē.

Ņemot vērā Ceļu satiksmes noteikumu 13. nodaļā noteikto dzīvojamās zonas būtību, dzīvojamās zonas pagalmos ietvertais īpašais regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu minēto noteikumu 11. nodaļā noteiktajām vispārīgām apstāšanās un stāvēšanas prasībām, nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums. Tādējādi dzīvojamās zonās ir jāievēro gan vispārīgie minēto noteikumu 11. nodaļā noteiktie stāvēšanas un apstāšanās noteikumi, gan papildus arī šo noteikumu 13. nodaļā noteiktais.

Pretējā gadījumā, proti, Ceļu satiksmes noteikumu 13. nodaļa būtu jāuzskata par speciālo tiesību normu, kas izslēdz vispārīgās šo noteikumu 11. nodaļā noteiktās tiesību normas, tad, pirmkārt, tas būtu pretrunā ar Konvencijas par ceļu satiksmi 23. pantā „Apstāšanās un stāvēšana" noteiktajām obligātajām prasībām, kurām līgumslēdzējas puses nedrīkst paredzēt izņēmumus, otrkārt, šāda situācija būtu pretrunā ar dzīvojamo zonu noteikšanas mērķi un, treškārt, tas novestu pie nepieļaujamas situācijas, kad transportlīdzekļu vadītājs transportlīdzekli varētu atstāt jebkurā vietā.

Lai konstatētu lietā fiksēto administratīvo pārkāpumu, nav nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis traucē citiem satiksmes dalībniekiem. Pietiekami ir konstatēt faktu, ka Transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai vietā, kur attālums starp pretējo brauktuves malu un apturēto transportlīdzekli ir mazāks par trim metriem.

Lietā atrodas sekojoši dokumenti: administratīvā pārkāpuma protokols, notikuma vietas fotoattēli, notikuma videoieraksts (CD formātā), iesniegumi, izdrukas no reģistriem, informatīvie materiāli (paziņojumi).

Motīvu daļa

Tiesa, izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, secina, ka sūdzība ir noraidāma.

Administratīvā pārkāpuma protokolā-lēmumā Nr. /numurs/ norādīts, ka 2020. gada 21.jūnijā plkst. 9.12 Stendes ielā /numurs/, Rīgā Transportlīdzeklis tika novietots stāvēšanai vietā, kur attālums starp brauktuves malu un apturēto transportlīdzekli ir mazāks par trīs metriem (2,10 m), neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 121.4. apakšpunkta prasības, par ko atbildība paredzēta atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10] panta piektās daļas 6. punktam un uzliekts naudas sodu 40 EUR apmērā.

Ar Iestādes 2020. gada 29. jūlija lēmumu Nr. /numurs/ nolemts atcelt daļā 2020.gada 21. jūnija administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr./numurs/ par administratīvā soda piemērošanu transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam) un saukt pie administratīvās atbildības atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10] panta piektās daļas 6. punktam transportlīdzekļa vadītāju – Sūdzības iesniedzēju, piemērojot naudas sodu 40 EUR apmērā.

Ar 2020. gada 1. jūliju spēku zaudējis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss un 2020. gada 1. jūlijā spēkā stājies Administratīvās atbildības likums, kura 2. punktā noteikts, ka procesuālās darbības, kas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai uzsāktas saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu, tiek arī pabeigtas kodeksā noteiktajā kārtībā, proti, minētā kodeksa normas piemērojamas līdz attiecīgās administratīvā pārkāpuma lietvedības stadijas pabeigšanai (lietvedība iestādē, tiesā vai izpilde), un šo noteikumu 3. punktā noteikts, ka administratīvo pārkāpumu lietās sakarā ar apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu, ja pārkāpums izdarīts līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai, procesu pabeidz, piemērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa un Ceļu satiksmes likuma normas.

Ņemot vērā minēto un to, ka lietā apskatāmais administratīvais pārkāpums ir attiecināms uz stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu laikā, kad bija spēkā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa regulējums, tad saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma Pārejas noteikumu 3. punktu tiesa, izskatot lietu, piemēro minētā kodeksa normas.

Tiesa atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[1 3] panta trešajai daļai pievienojas Lēmumā norādītajiem apstākļiem par pārkāpuma konstatēšanu.

Iestāde, pieņemot Lēmumu, ir izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus un Lēmumā norādījusi pārkāpuma faktiskos apstākļus un argumentus (motivāciju), kas to pamato. Iestāde ir izvērtējusi pierādījumus atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243. un 244. panta prasībām. Lietā iegūtie pierādījumi ir pietiekami, pieļaujami un ticami pierādījumi, kas kopumā pierāda Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10] panta piektās daļas 6. punktā paredzēta pārkāpuma esību.

Minētā kodeksa 149.[1 0] panta piektās daļas 6. punktā noteikta administratīvā atbildība par stāvēšanu vietās, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju, sadalošo joslu vai pretējo brauktuves malu un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par trim metriem.

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka attiecībā uz transportlīdzekļu stāvēšanu daudzdzīvokļu māju pagalmos attiecināms Ceļu satiksmes noteikumu 13. nodaļas „Ceļu satiksme dzīvojamā zonā" regulējums, tostarp šajā nodaļā ietvertā 141. punkta regulējums, kas noteic, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās ir atļauta tikai speciāli paredzētās vietās, bet, ja tādu stāvvietu nav, vai, ja tās ir aizņemtas, - transportlīdzekļu stāvēšana ir atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu. Šo noteikumu 121.4.apakšpunktā noteiktā tiesību norma ir ietverta minēto noteikumu 11. nodaļā „Apstāšanās un stāvēšana", kas ir vispārējs regulējums un nav piemērojams konkrētajā gadījumā.

Izvērtējot minētos apstākļus, norādāms, ka nav pamatots Sūdzības iesniedzēja arguments, ka dzīvojamā zonā attiecībā uz transportlīdzekļu novietošanu stāvēšanai ir piemērojami vienīgi Ceļu satiksmes noteikumu 141. punkta nosacījumi. Saskaņā ar tiesu praksē atzīto, dzīvojamā zonā, kā arī daudzdzīvokļu namu pagalmos attiecībā uz transportlīdzekļu apstāšanos un stāvēšanu darbojas gan Ceļu satiksmes noteikumu 11. nodaļā noteiktās

prasības, gan papildus arī šo noteikumu 13. nodaļas noteiktās prasības *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2012. gada 8. oktobra spriedumu lietā Nr. A420533210, lietvedības Nr.143/AA43-2295-12, Rīgas apgabal tiesas 2016.gada 30.maija spriedumu lieta Nr. 130088615, lietvedības Nr. 104AA-0416-16/24. Pieejams https://manas.tiesas.lv/eTiesasMvc/lv/nolemumi).*

Ceļu satiksmes noteikumu 141. punkts neparedz izņēmumu no minēto noteikumu 11.nodaļā, tostarp 121.4. apakšpunktā noteiktās kārtības, bet gan paredz papildus prasības, kas transportlīdzekļa vadītājam jāievēro, novietojot transportlīdzekli stāvēšanai dzīvojamā zonā.

Ceļu satiksmes noteikumu nodaļas „Ceļu satiksme dzīvojamās zonās" mērķis ir radīt dzīvojamās zonām atbilstošu vidi, nosakot papildus regulējumu, lai nodrošinātu netraucē gājēju pārvietošanai vai citu transportlīdzekļu braukšanu. Tas, ka transportlīdzekļa vadītājiem ar to samazinās ērtības savu transportlīdzekļu novietošanai, nav pretrunā ar ceļu satiksmes tiesisko regulējumu *(sk. Augstākas tiesas 2007. gada 31. janvāra spriedumu lietā Nr. SKA-72/2007. Pieejams: https://www.tiesas.lv/nolemumi/pdf/3415.pdf).*

Problēma transportlīdzekļu novietošanai pie daudzdzīvokļu mājas ir pamats risināt jautājumu par autostāvvietu ierīkošanu vai ceļu satiksmes savādāku organizēšanu pagalmā (lūdzot to izvērtēt attiecīgām institūcijām), bet pats par sevi nevar būt par pamatu normatīvajos aktos noteikto prasību neievērošanai.

Likumdevējs nevar konkretizēt visas situācijas, kādas varētu rasties sakarā ar transportlīdzekļu novietošanu. Tas nenozīmē, ka transportlīdzeklis drīkstētu stāvēt jebkur, kur tas netraucētu gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļu braukšanu. Tādā gadījumā transportlīdzekļus drīkstētu novietot arī puķu dobēs, spēļu laukumos u.tml. vietās, jo tas netraucētu pārvietoties gājējiem un citiem transportlīdzekļiem *(skat. Kurzemes apgabaltiesas 2016. gada 27. janvāra spriedumu lietā Nr. 134008015. Pieejams: https://manas.tiesas.lv/eTiesasMvc/lv/nolemumi).*

Ceļu satiksmes likums un Ceļu satiksmes noteikumi ir pamata normatīvie akti, kas regulē tiesiskās attiecības, kas radušās ceļu satiksmē, un tie noteic prasības, kas jāievēro ceļu satiksmes dalībniekiem, piedaloties satiksmē.

Dzīvojamās zonā noteiktais ceļu satiksmes regulējums nav atsevišķi (izolēti) regulēts no ceļu satiksmi reglamentējošām vispārējām (pamata) tiesību normām.

Minētajos normatīvajos aktos ietvertās tiesību normas attiecas uz tādām tiesiskām attiecībām, kas tver transportlīdzekļu piedalīšanos ceļu satiksmē, tostarp transportlīdzekļu pārvietošanos dzīvojamās zonās. Tātad uz ceļu satiksmi ir attiecināmas gan vispārējo tiesību normu, gan papildus tiesību normu regulējums.

Vērtējot šīs tiesību normas sistēmiski, proti, no normatīvo aktu strukturālās uzbūves, secināms, ka Ceļu satiksmes noteikumos vispirms ir noteiktas 11. nodaļā ietvertās tiesību normu prasības (vispārējais regulējums par transportlīdzekļu stāvēšanas un apstāšanās noteikumiem) un tad sekojoši 13. nodaļā ietvertās prasības, kas jau tver papildu regulējumu dzīvojamā zonā.

Vērtējot šīs tiesību normas no to jēgas un mērķa viedokļa, secināms, ka uz tiesību normām, kas noteic ceļu satiksmi dzīvojamā zonā, ir attiecināms Ceļu satiksmes noteikumu 13.nodaļas leģitīmais mērķis, proti, gājēju un velosipēdistu priekšroka dzīvojamā zonā. Atbilstoši šim mērķim, minēto noteikumu 13. nodaļā noteikti papildus ierobežojumi transportlīdzekļu pārvietošanai, apstāšanai un stāvēšanai (Ceļu satiksmes noteikumu 139., 140.punkts).

Ja atbilstoši Sūdzības iesniedzēja viedoklim, izolēti no vispārējo transportlīdzekļu stāvēšanās un apstāšanās noteikumu regulējuma tiktu piemērots tikai Ceļu satiksmes noteikumu 141. punkta regulējums, ka dzīvojamā zonā transportlīdzekli drīkst novietot stāvēšanai jebkurā vietā, kur tas netraucē gājēju pārvietošanai vai citu transportlīdzekļu braukšanu, tad transportlīdzekļu stāvēšana būtu iespējama visās vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu, kaut arī tas būtu pretrunā ar citām ceļu satiksmi reglamentējošām prasībām (operatīvā transporta piekļuves ierobežošana, novietošana zālienos u.tml.).

Līdz ar to secināms, ka Iestāde ir pamatoti secinājusi, ka Transportlīdzeklis tika novietots stāvēšanai, pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu 121.4. apakšpunkta prasības, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{10}$ panta piektās daļas 6. punktā.

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka, novietojot Transportlīdzekli stāvēšanai administratīvā pārkāpuma protokolā-lēmumā norādītajā laikā un vietā, Transportlīdzeklis netraucēja citiem ceļu satiksmes dalībniekiem un ceļu satiksmes kopumā.

Attiecībā par šo argumentu, norādāms, ka Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{10}$ panta piektās daļas 6.punktā ietvertā administratīvā pārkāpuma sastāvs ir formāls pārkāpuma sastāvs.

Formāls pārkāpuma sastāvs kā administratīvās atbildības pamats ir konstatējams tad, ja pārkāpums satur pazīmes, kas raksturo prettiesisku darbību vai bezdarbību, neatkarīgi no kaitīgo seku iestāšanās. Proti, minētā kodeksa $149.^{10}$ panta piektās daļas 6.punktā ietvertā pārkāpuma esībai nav nepieciešama seku konstatēšana, respektīvi, pārkāpums ir konstatējams, ja ir pierādīts fakts, ka transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai vietā, kur attālums starp pretējo brauktuves malu un apturēto transportlīdzekli ir mazāks par trīs metriem, kā tas ir konstatēts konkrētajā gadījumā.

Sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz Ceļu satiksmes likuma 1. panta 3. punktu, Ceļu satiksmes noteikumu 2.8. apakšpunktu, 65. punktu, norādījis, ka vieta, kur tika novietots Transportlīdzeklis, nav ceļš (brauktuve), jo tas ir daudzdzīvokļu māju iekšpagalms.

Ceļu satiksmes noteikumu 2.8. apakšpunkts noteic, ka brauktuve ir ceļa daļa, kas paredzēta transportlīdzekļu braukšanai. Ceļam var būt vairākas brauktuves, kuras norobežotas ar sadalošajām joslām vai barjerām

Ceļu satiksmes likuma 1. panta 3. punkts noteic, ka jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (autoceļš, iela, prospekts, šķērsiela un tamlīdzīgas teritorijas visā platumā, ieskaitot brauktuvi, ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas). Ceļa kompleksā ietilpst ceļš, mākslīgās būves (tilti, satiksmes pārvadi, tuneļi, caurtekas, ūdens novadīšanas ietaises, atbalsta sienas un citas būves), ceļu inženierbūves (pasažieru sabiedrisko transportlīdzekļu pieturvietas un paviljoni, bremzēšanas un paātrinājuma joslas, transportlīdzekļu stāvvietas, atpūtas laukumi, velosipēdu ceļi un ietves, ceļu sakaru un apgaismojuma līnijas, elektrotransporta kontakttīkli un citas inženierbūves), satiksmes organizācijas tehniskie līdzekļi (ceļa zīmes, luksofori, signālstabiņi, aizsargbarjeras, gājēju barjeras, vertikālie un horizontālie ceļa apzīmējumi un citi tehniskie līdzekļi);

No minētās tiesību normas izriet, ka ceļš ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija.

Atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 1. panta 5. punktam ceļu satiksme ir attiecības, kas rodas, pārvietojoties pa ceļiem ar transportlīdzekļiem vai bez tiem.

Ņemot vērā šo tiesību normu regulējumu, ceļu satiksme ir iespējama arī daudzdzīvokļu namu pagalmos un privātajās teritorijās, un attiecībā uz šādu satiksmi ir piemērojami Ceļu satiksmes noteikumi. Ceļu satiksmes likuma izpratnē ceļš ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija, tajā skaitā daudzdzīvokļu mājas pagalms *(sk. arī Rīgas apgabaltiesas 2016. gada 30. maija spriedumu lietā Nr. 130088615. Pieejams https://manas.tiesas.lv/eTiesasMvc/lv/nolemumi).*

No lietā gūtajiem pierādījumiem, tostarp fotoattēliem izriet, ka vieta, kur tika novietots stāvēšanai Transportlīdzeklis, atbilst ceļa definējumam atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 1. panta 3. punktam, proti, minētā vieta pēc tās izbūves procesa (asfaltēta teritorija, kas paredzēta satiksmei, transportlīdzekļu braukšanai, tās platums, izvietojums, malu nodalījums ar bortakmeni) liecina par tās atbilstību minētā likuma 1. panta 3. un 5. punkta (ceļš), Ceļu satiksmes noteikumu 2.8. apakšpunkta definējumam (brauktuve).

Lietā nav konstatējams, ka lietā apskatāmā notikuma vietā un laikā būtu noteikts regulējums, kas izslēgtu Ceļu satiksmes noteikumu 121.4.

apakšpunkta prasības. Minētajā vietā nav izvietotas ceļa zīmes vai ceļa apzīmējumi, kas liecinātu, ka šī vieta ir paredzēta transportlīdzekļu novietošanai stāvēšanai.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopumā, secināms, ka Lēmums ir pamatots un nav konstatējami pamatoti apstākļi tā atcelšanai.

Par lietā konstatēto administratīvo pārkāpumu soda sankcijā noteikts konstantais naudas soda apmērs – 40 EUR.

Administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tas ietver sevī leģitīmus mērķus tā piemērošanā, proti, mērķi, kas tieši vērsts uz pārkāpēju – ieaudzināt apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību, kā arī mērķi aizsargāt valsts un sabiedrības intereses, personiskās tiesības un brīvības, kā arī nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus (Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 1. un 22. pants).

Atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 2. panta 1. punktā un 19. pantā noteiktajam, šī likuma mērķis ir noteikt ceļu satiksmes norisi un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskām un juridiskām personām piederošu mantu. Ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus.

Lietā nav konstatējami no Sūdzības iesniedzēja gribas neatkarīgi vai kādi īpaši apstākļi, kas būtu lieguši viņam izpildīt normatīvo aktu prasības.

Izvērtējot pārkāpuma raksturu un tā izdarīšanas apstākļus, pārkāpuma vietu, secināms, ka administratīvais sods ir uzlikts pamatoti un tas atbilst soda mērķim. Konkrētajā gadījumā nav piemērojams Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21. panta regulējums.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma Pārejas noteikumu 2. un 3. punktu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 1. punktu, 289.[13]pantu, tiesa

nosprieda

Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2020. gada 29. jūlija lēmumu Nr. /numurs/ atstāt negrozītu, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedums pieejams 2021. gada 31. maijā.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no pilna nolēmuma pieejamības dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Tiesnese S.Groza